

this robe of mine
doth change
my disposition

- this robe of mine
doth change
my disposition -

Frida Hultén
textilkunst, HDK
2010

Innehållsförteckning:

	s.
projektbeskrivning	7-10
början	11-12
15 feb	13
blyertsteckning	14-15
17 feb	16
blyertsteckning	17
virkad flagga	18-19
ego-state terapi	20
jag kan	21
23 feb	22
blyertsteckning	23-25
dockan och jag	26
I wrap	27

pretentiöst	s. 28
24 feb	29
3 mars	30
när jag virkar	31
8 mars	32
bild	33
lingam	34
antagonist	35
performancebild	36-39
en gång	40
virgade blad	41
15 mars	42
blyertsteckning	43-44
22 mars	45
29 mars	46

blyertsteckning	s. 47
när jag	51
jag ser	52
bild	53
tatueringar	54
tatueringarsbild	55
samtalen som	56
det finns	57
blyertsteckning	58-61
jag funderar	62
jag tar	63
källförteckning	66-67
rester	69
verkförteckning	71

OBS: GODKÄND projektbeskrivning

Den självuppfyllande profetian

Grundem till iden med mitt examensarbete fick jag när jag såg Lars von Triers film Antichrist. Under ganska lång tid har jag haft funderingar runt att utveckla mitt arbete med att förstå min dolda agenda. Jag vill undersöka om det finns någon, vad ~~en~~ den är, och överdriva den till synlighet. Jag vill dra i trådar som jag tidigare sett glimta men struntat i.

Jag brukar använda mig själv som färgpalett när jag arbetar, men oftast med det jag funderat aktivt på. Jag vill undersöka vad som kommer fram om jag lockar.

I filmen möter vi en man och en kvinna i gemensam sorg över ett barn. Kvinnan har hjälpt av mannen isin skuld över barnets död. Hon har samtidigt jobbat runt ett ämne till en bok som ska handla om kvinnans demoniserade roll, hennes kön och sexualitet som hot motmannen. Hon undersöker det ur ett historiskt perspektiv, men senare identifierar hon sig med det, och självuppfyller olika delar av det hon undersökte. Vi får åter möta henne senare i filmen då det är hon som är förövaren. Filmens ställer också frågor om vems självuppfyllande det eg är, hennes, mannens eller samhällets, feministiskt eller ett uttryck

för patriarkatet. Eller om hon genom någon annan hittat det som funnits i henne.

Detta är frågor jag jobbat med tidigare, som jag vill fördjupa mig i och sätta i relation till min egen utveckling. Jag fascineras av att självuppfylla en person, mig själv, ur semifiktio.

Vem hade jag kunnat vara om jag valt andra sidor av mig själv?

Vad är för mig personligt och vad är allmängiltigt i att göra val?

Vad kan jag hitta hos mig själv som jag anar finns?

Jag är inte direkt sugen på frågan om fria val, utan det som driver mig är vad det kan vara jag skulle valt att vara och ha det hade varit/ blivit. Alltså: den bortvalda agendan som därmed är den dolda agendan.

Det är viktigt för mig att ta med mig mina nya sätt att arbeta in i vårens arbete. Teckning, digitalfoto och samtal är nya tekniker jag utvecklat under hösten, och som jag vill föra in i mitt tidigare arbetssätt med artefakter i performance och installation. Det är en form jag känner trygghet i och som fungerar som skiss likväl som verk.

Jag har haft olika sätt att förhålla mig till mina olika tekniker. I teckning bygger jag världar under tiden jag jobbar, med olika bilder som tex mina eller andras foton, som förlagor. Det är en medvetet skapad (de-)konstruktion av det jag redan upplevt. I performance söker jag egstalt en känsla eller experimentera framför kameran, utan publik. Fotografierna jag gjort har varit dokumentära eller arrangerade, men fram för allt utforskande av omgivning, rum och rollspel.

Samtal är en ganska ny form för mig, men tidigare har jag använt mig av den som idéutvecklare, utforskare och bollplank, inte i presentation. Jag hade bl a ett undersökande projekt under hösten där jag intervjuade/ samtalade med andra konststudenter om deras uppfattning om deras roll på scenen. Jag tänker mig nu en form där jag kommer att samtala med personer i min närhet, och andra jag hade kunnat vara nära i en semi-verklighet, och spela in det. Det kommer att fungera som bas i mitt arbete.

Jag ser framför mig att jag jobbar med teknikerna parallellt, och utvecklar idéerna runt temat under tiden. Förmodligen kommer något verk var färdigt ganska tidigt under arbetets gång, men jag kommer kanske inte ha möjlighet att se det förrän jag smaltar av arbetet senare under tidsperioden. Mitt skissarbete kommer att fortsätta långt in i arbetsprocessen.

Jag kommer att presentera mitt examensjobb som en installation med verk i teckningar, ljud, performance och fotografier. Där ska jag gestalta en person jag hittat (på) under våren. Jag vill skapa ett jämnt värdeperspektiv mellan de olika verken, att de spelar och förstärker varandra och ger ett starkare intryck tillsammans.

Början.

En gång var jag på en utställning. Jag fattade ingenting. Jag ville ha en text som förklarade vad det var jag skulle se, men det skulle kännas liksom. Ofta är det där jag hamnar när jag ska skriva om min konst. Jag tror att jag måste förklara min konst, berätta det du ska se. Fast jag egentligen tycker att det är jävligt ospännande om man förklarar allt i förväg.

Konstnärliga och privata krav.

Jag vill vara kreativ utifrån projektbeskrivningen. Jag vill jobba utifrån temat jag hittat på. Jag vill inte att det ska krytas fram. Åh jag vill vara en sån där konstnär som det flyter för. Du vet, tralala, vad konsten flödar ur mina händer, som vin av vatten, åh vad det flödar. Och när jag blir ängst då är det alltid svart och det gör mig extra spännande. Åh vad jag är kreativ och spännande. Teckningarna är agendan. Hur fan ska jag kunna se den dolda?

Måste påminna mig om de facto:

Jag gör konst för att:

1. jag vill undersöka något
2. jag vill berätta något

Jag har ofta ingen aning om vad som är skiss och vad som är verk när jag arbetar med något. Jag jobbar aldrig utifrån att idén genom skiss ska leda till verk utan börjar bara jobba. Kanske är det också helt ointressant. Det känns så oftast. Här är det jag gör liksom.

15e feb

Jag har skrivit färdigt rapporten till samtalsprojektet, övat mig på att sammanställa intervjumaterial. Försöker starta upp teckningsarbetet, komma på vilken infallsvinkel jag vill ha. Vilken känsla vill jag locka fram? Det står helt stilla.

Ångest är drivkraft. Svartsjuka dess syster. Så lyder tesen. Jag undersöker den mest ångestladdade situationen jag varit med om på länge. Jag ritat den. Jag är besatt av att uttrycket ska bli som i verkligheten, det är så viktigt. Kanske är det viktigt. Kanske skiter jag ivilket.

Wherever anyone is against her will that is to her a prison.

14

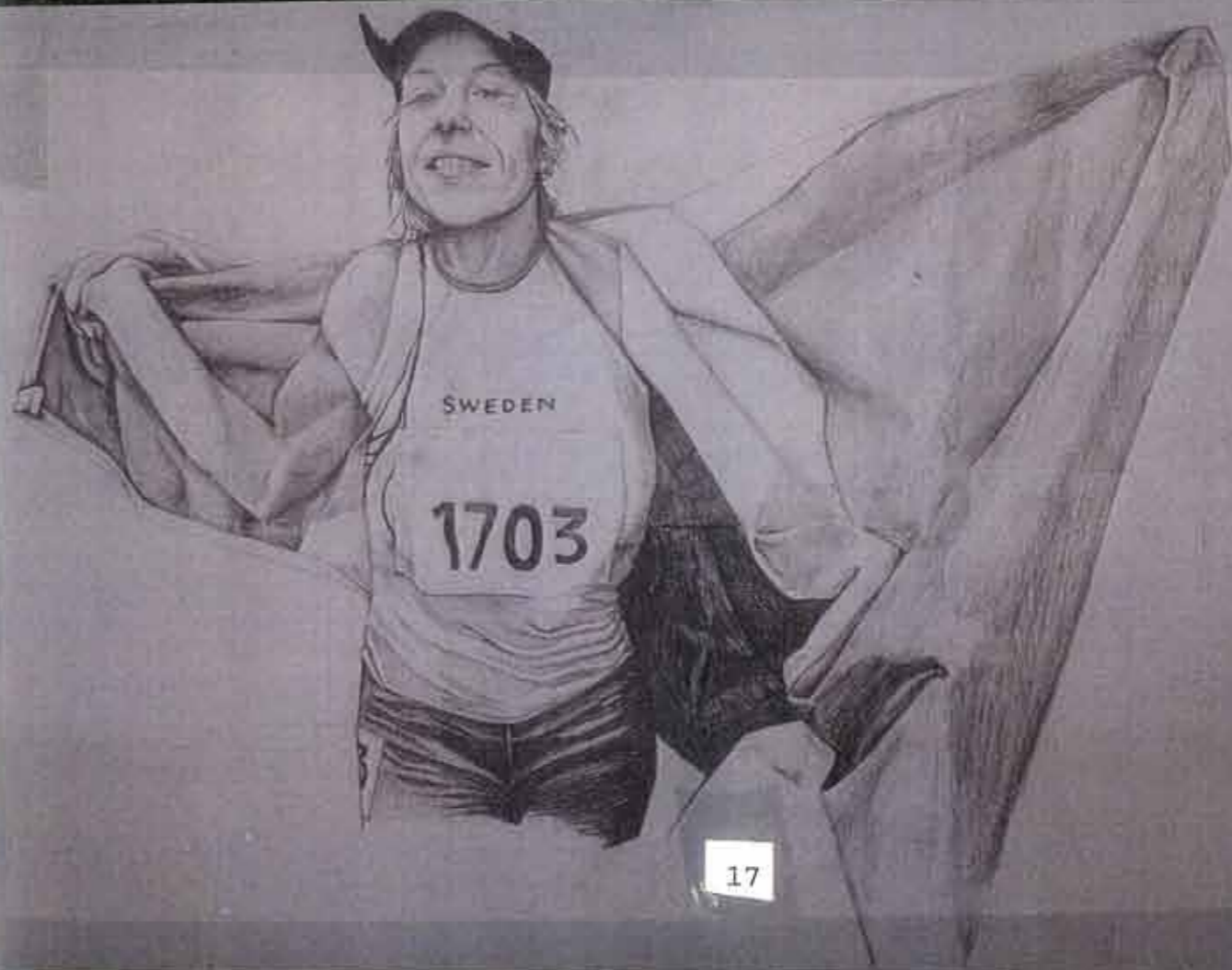
15

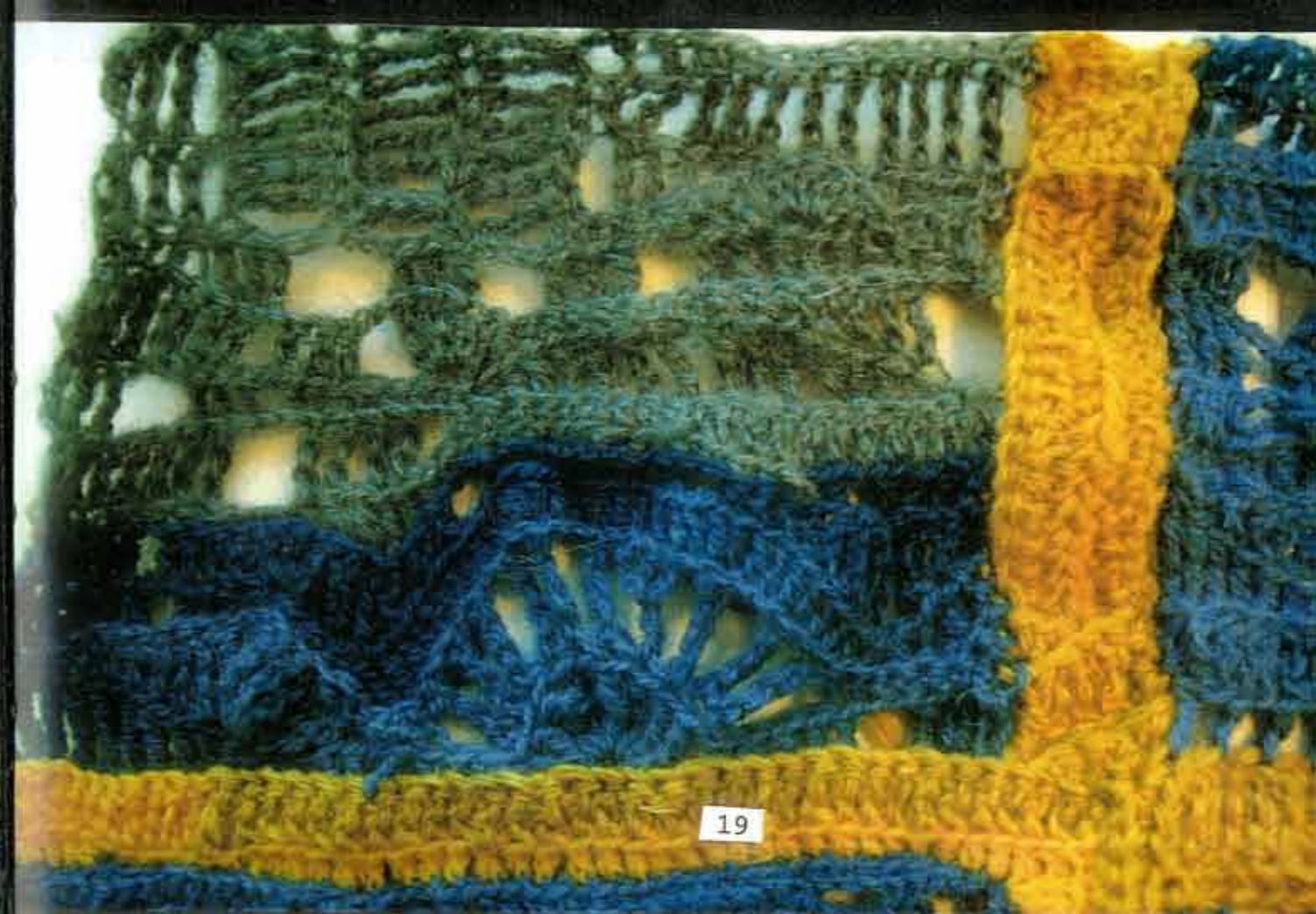
17e feb

Tecknar i skolan. Två bilder färdiga. Vet inte riktigt hur jag ska fortsätta. Vilka bilder? Ska jag hitta på?

Träffade Jenny på gatan idag. Hon gick på mitt högstadie och var görpopulär. Hon hade blivit mäklare och när jag sa att jag bodde på Prinsgatan började hon spekulera på min lägenhet. Jag kände mig ganska såld och hade inte ens presenterat något som var till salu.

Tänk om jag hade fortsatt springa som jag sprang på högstadiet. Tänk om jag hade varit Karolina Klyft. Det hade varit spännande. Då hade jag kanske sprungit tio gånger så fort och hoppat dubbelt så högt. Fast jag undrar om Karolina kan virka. Jag lämnat Jenny för att gå hem och virka en flagga åt Karolina. Jag kan virka bäst i hela världen.

Psykodynamisk terapi; syftar på psykiska drivkrafter inom oss själva och vad som sätter igång och motiverar vårt beteende vare sig de är medvetna eller omedvetna.

Ego-state therapy; en psykodynamisk infallsvinkel där man ser individen i en konflikt med olika "ego-states" (olika Jag). De olika ego-states är inte det samma som i en person med multipla personligheter utan istället berörträngda eller gömda sidor av sig själv som skapar problem för patienten. Genom av att använda sig av samma teknik som vid grupp- eller familjeterapi kan man lösa de olika konflikterna inom en individ. Den praktiska metoden hjälper personen att lokalisera ego-states i trauma, ilska, frustration eller smärta. Efter lokaliseringen bearbetar man dem och får en känsla av befrielse och överkommande av sina problem.

Jag kan få mina roller att göra tjänster åt varandra. De gör vad jag vill. De har alla en funktion och en historia. De kan skapa en värld själva om jag låter dem. Där jag inte ens behöver spela en roll, jag kan bara titta på.

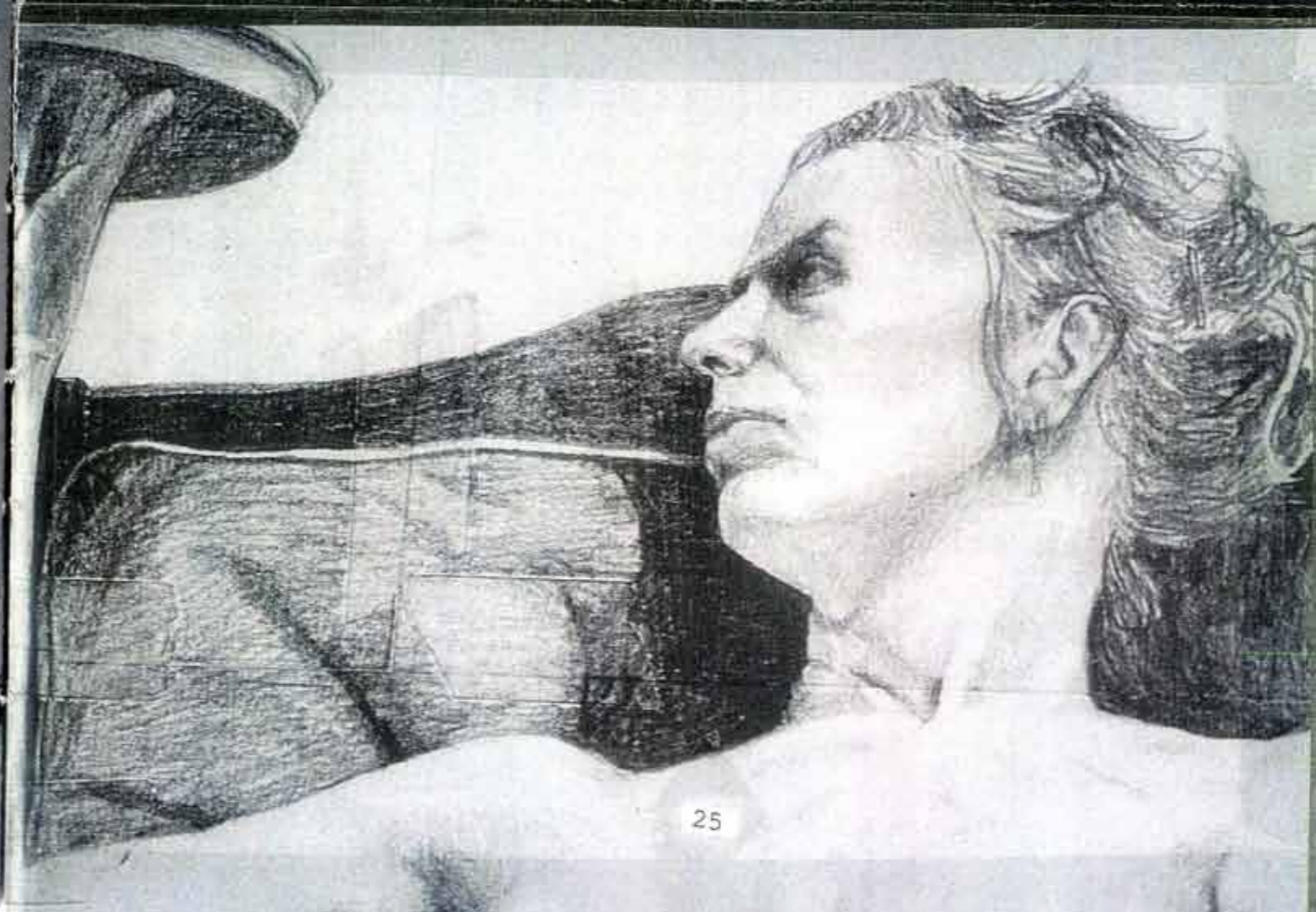
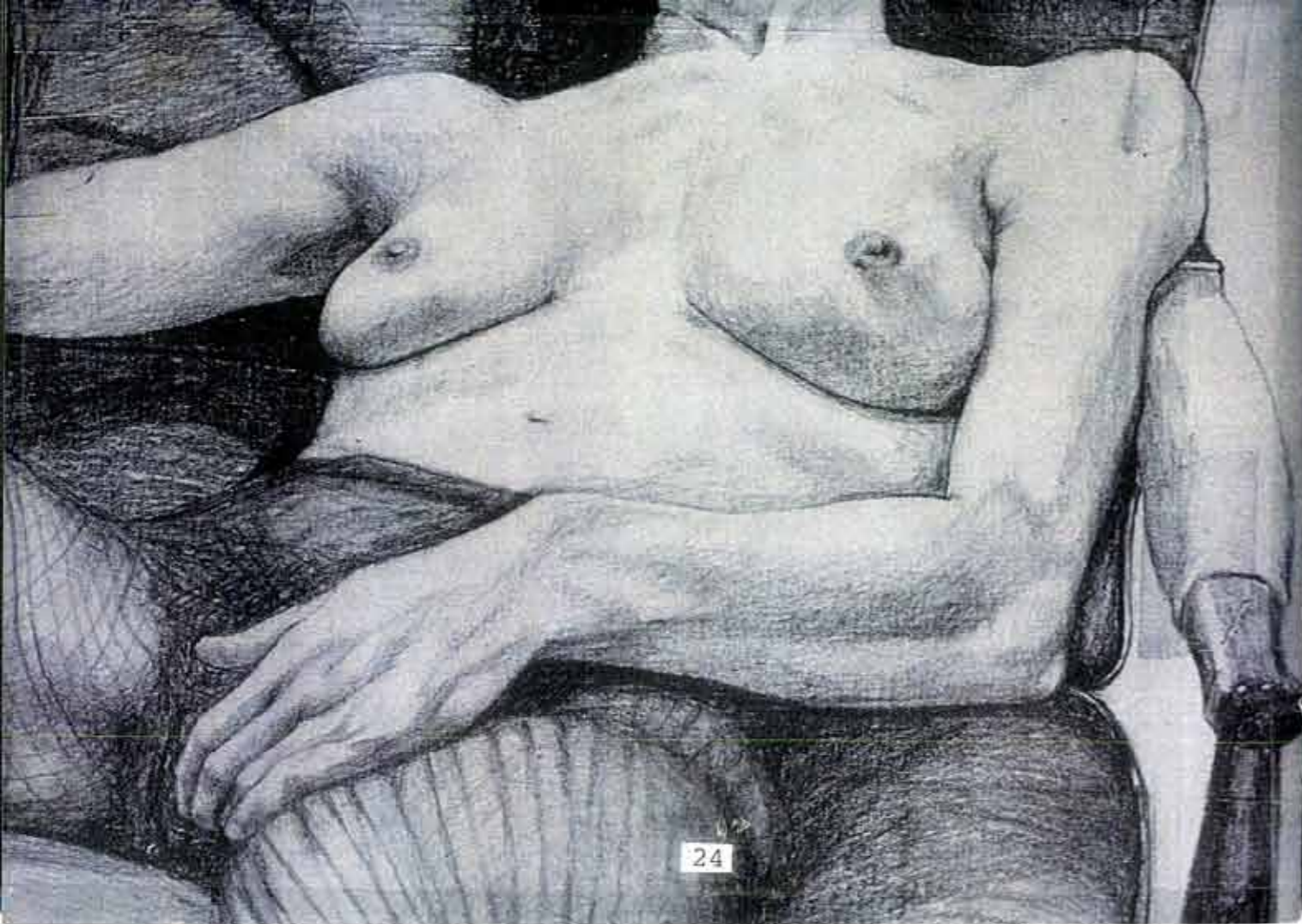
23e feb

George Bataille. Polare med Freud och Nietzsche. Patriarkal?
Varför rotar jag i gubbarnas idéer? Tänker på vad jag vill
teckna. Något med nätstrumpbyxor. Inget fejt. Jag får inte
vara fejt.

22

23

Dockan och jag. Pattträkt och strutar. Skådespel och betraktare.

Min enda trolovade uppfyller drömmen om allt.

Det oändliga havet av tacksamhet

Min tillbedjan.

LINGAM

I wrap myself around u
I sence the joy
u embrace the glory

pretantiöst runksplatter
misogyn apokalyps
primalkraft och smärta

28

24e feb

Virkkonstnären.

Projektbeskrivning jaha. Fan, jag skiter i projektbeskrivningen.

29

3e mars

Stort genombrott.

Phillip Zimbardo. The Lucifer Effect- understanding how good people turn evil

När jag virkar är jag fri att skapa en abstrakt historia.
Jag virkar och rör mig med virkningen. Jag virkar en kuk
som ska lära sig att umgås med mitt pattedjur, min trogna
performancevän och älskare älskade. Undrar om kuken kan
tillföra något till denna redan fulländade varelse urmoder
kreatör underverk kvinmodjursföreställningsinförlivare.
min LUPA
Hur ska jag kunna leka med någon jag tar på så stort allvar?

8e mars

Kuken är färdig. Verkligheten som social och praktisk konstruktion.
På dagen passande.

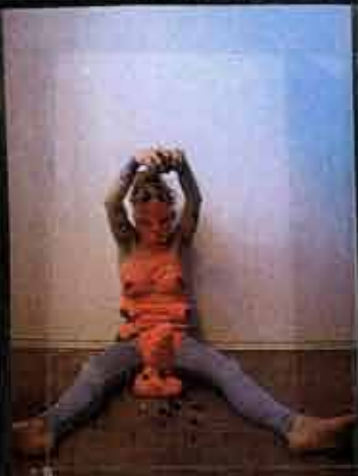
32

33

Lingam antagonisten. Jag LUPAn.

antagonist; motståndare, fiende; något som verkar i motstående riktning eller på motsatt sätt mot något annat. En person i motsats- eller konkurrensförhållande till den person eller den rollfigur som betraktas som huvudperson.
OBS. För att berättelsen inte ska bli alltför svartvit brukar författare ändå skapa sympati eller stark motivation hos antagonisten.

36

37

En gång hörde jag en intervju med Nordegen i pl när han pratade med Jan Guillou. Det var görgubbigt. Båda hade mest att säga i hela världen och det fanns liksom inte utrymme för allt gubbigt manligt patriarkalt kumande i denna korta lilla intervjusnutt. Åh vad de hade mycket att säga. Jag ska bli gubbstor när jag blir stor virkkonstnär.

Identifiera dig med roll och du kommer att göra allt du identifierar med rollen.

In order to fight each other, baby chicks of the same mother hen paint their faces in different colours

40

41

15e mars

Fota och spåna på filmen om min storhet som virkkonstnär.
Undersöka fler gubbkaraktärer.

42

43

44

22e mars

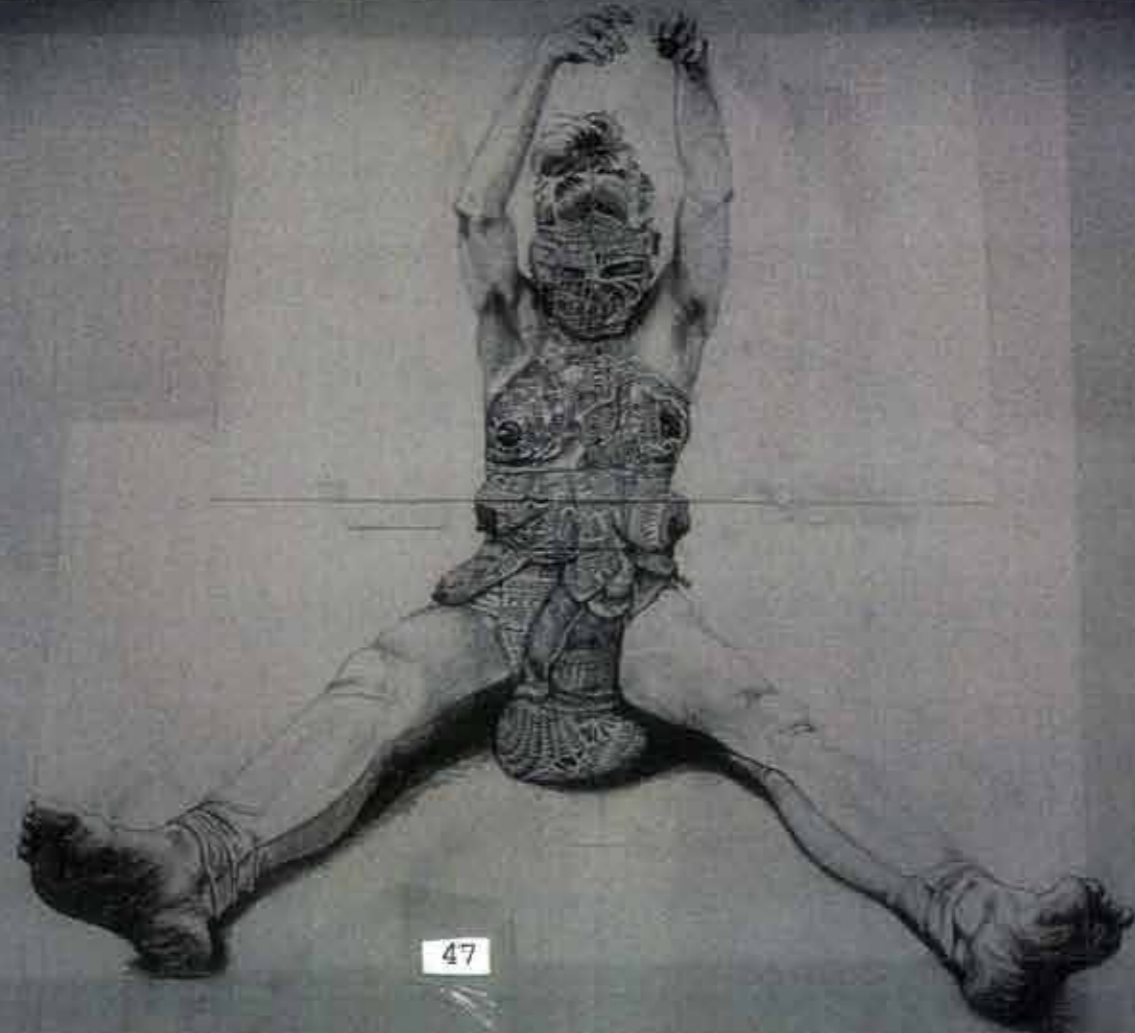
Idag gick jag med på att jag intresserar mig för något så banalt som manligt och kvinnligt. Genus. Stor identitetskris. Åh så feministiskt förlegat. Åh så spännande.

45

29e mars

Allt ska bli teckningar. De ska hålla ihop berättelsen.
Bilden som bärare av budskap och berättelse. Åh vad bra det
kommer att bli.

46

47

48

49

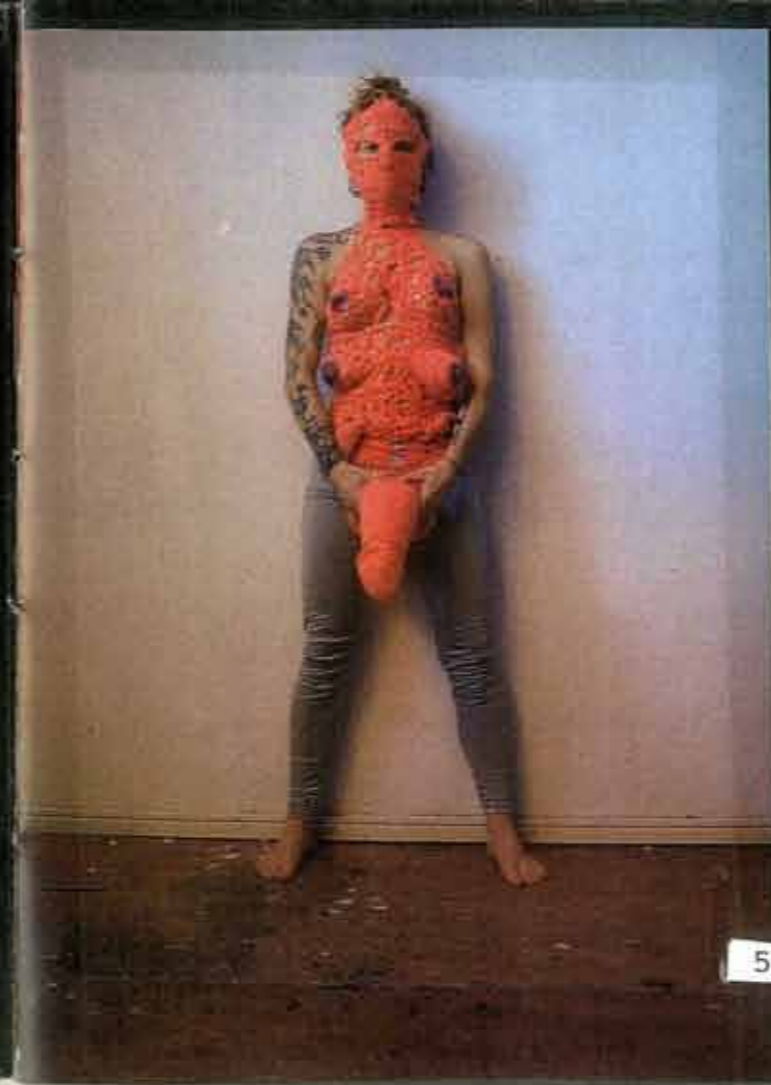
När jag började med examensarbetet var det som att jag tänkte att jag skulle göra något exceptionellt och extra ut- och invecklat av mig själv. Som att fördjupningen av mitt arbete måste visualiseras i ord, och att jag skulle beskriva detta i en projektbeskrivning. Det hade i och för sig varit ett mål i sig men jag har upptäckt att jag inte är där just nu. Ibland passar inte livet in i ramen för ~~en~~ en examen.

När jag förkastat projektbeskrivningen som ramverk kunde jag botanisera i vad jag tror att det jag jobbat med hittills betyder för mig. Jag tittar på den framväxande världen av teckningar foton och performancestycken. Jag ser en värld av roller och påhittade karaktärer likt dynamiska organismer pratar bråkar jobbar skrattar sönjer, för att ibland stanna upp och titta på mig som att jag är den som behöver utforskas. Ibland kan jag känna mig utanför den värld jag skapat. Men det gör inget. Jag njuter av att skapa scenerier där det händer saker då jag inte är där.

Jag ser mina teckningar som ett nytt verktyg att gestalta mina karaktärer och få dem att utveckla sina handlingar. Att det också är ett sätt att berätta vad som händer i min ateljé. Jag tecknar också för att visa min process. Mina gubbar virkar och virkandet är inte bara en väg till ett färdigt verk, det är också det jag gör. Jag är mitt verk. Och ibland inte alls. Allt är en lek.

Lupan är jag men också min skapade karaktär som gör vad jag vill. Hon är min att äga. Allt är en lek.

52

53

Tatueringar är banala. I alla fall när man tillskriver dem onödigt symbolik och andemening. Detta intresserar mig inte. Jag tatuerar hemma. Mitt sovrum är också min studio. Dit bjuder jag hem dem jag ska tatuera och de får kaffe och trygga ord. Jag ser det som en situationsbaserad lek som vi kan titta tillbaka på. En avdramatiserad handling som berättar vad vi skapade då, i stundens ingivelse. Även om det inte alltid är mina bilder som ska göras har jag fått dem genom en önskan av någon annan. Jag tar del av en timmas liv jag inte vet något om. Där lämnar jag dem också efteråt, utan att veta vad det kommer att betyda för dem. Men vad den personen berättar om sig själv är mitt jobb att verkställa. Det ligger något fantastiskt perverst i att ta del av andras intimitet resten av livet trots att de inte bjöd in mig till mer än en liten stund.

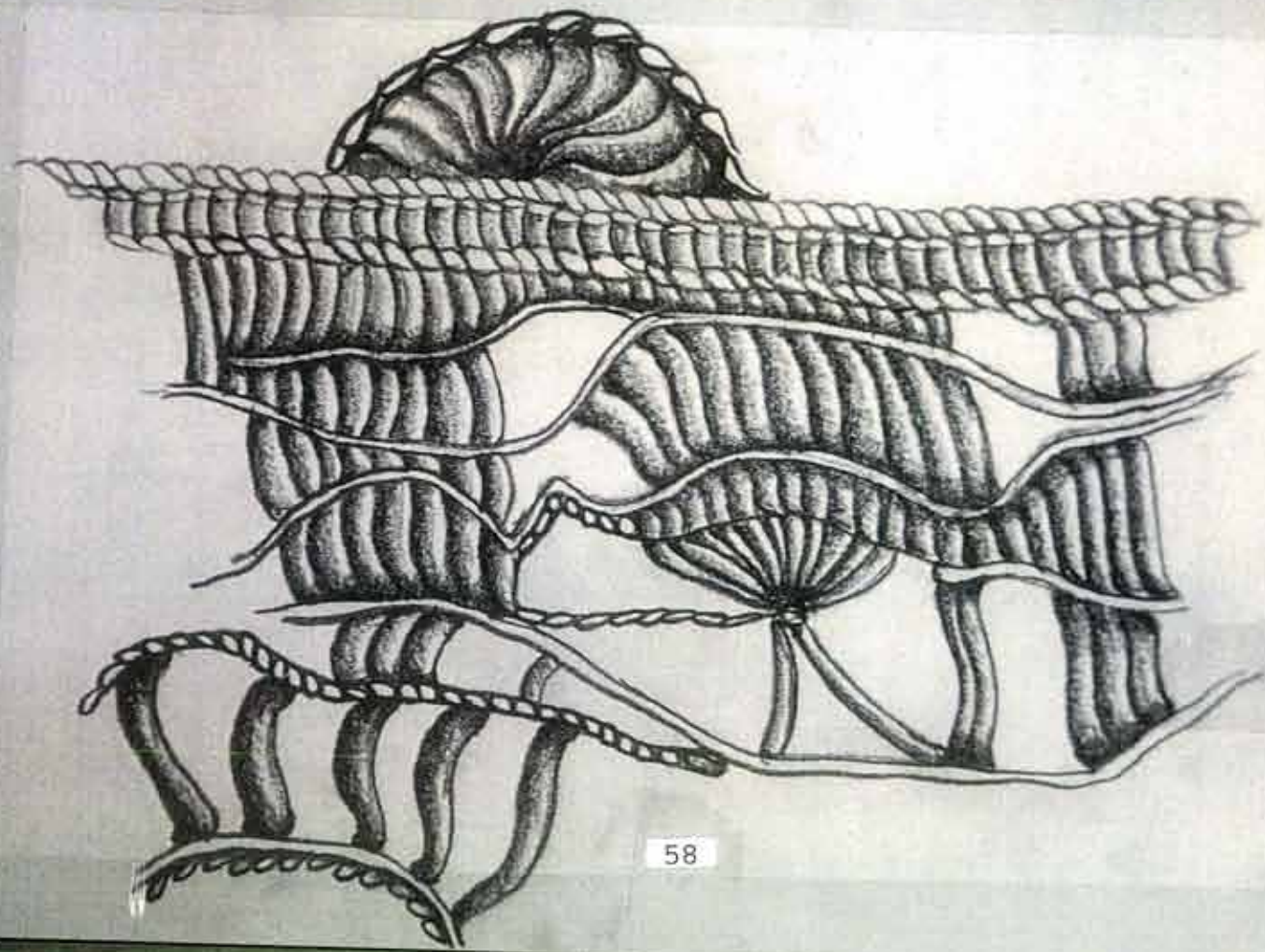
Man kan lova sig själv något med en tatuering. Det kommer liksom aldrig sluta synas vad man lovade sig. Vem jag är och vem jag var och vad skillnaden är mot den jag blivit. Vad jag bestämde mig för att berätta. I just den här minuten timman dagen delen av mitt liv lovar jag mig själv att det jag skriver är det som är. Sedan kan jag titta tillbaka på det som var. Och pussla. Eller förtränga.

this robe of mine
doth change
my disposition

Samtalet som tid och rum och utvecklande verktyg.
Samtal som konst.

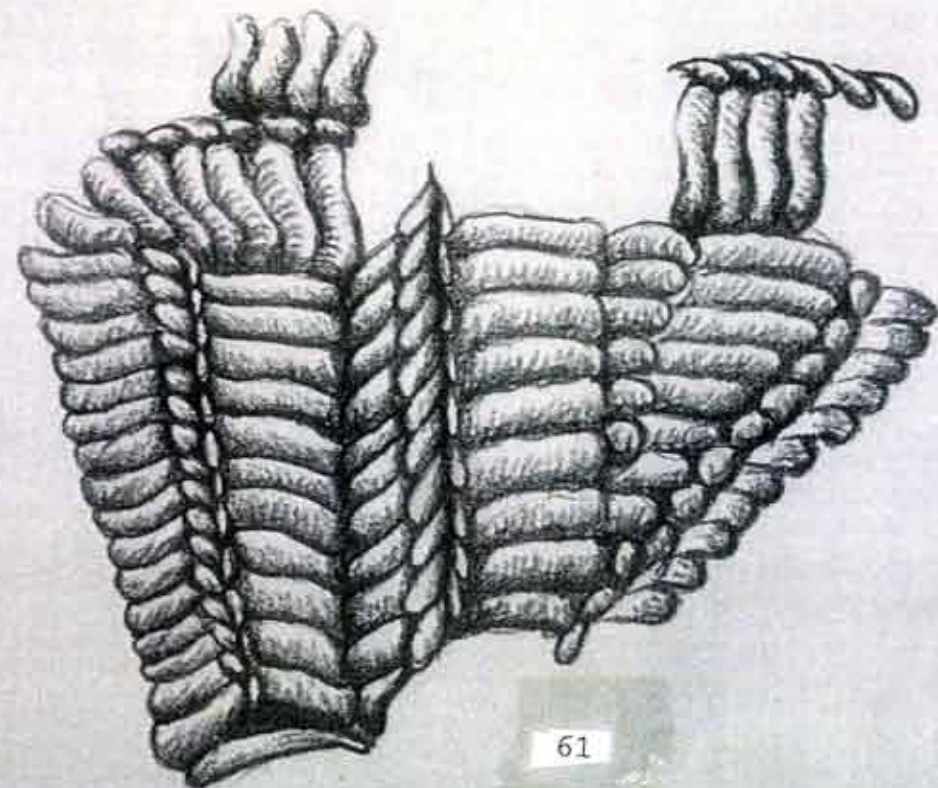
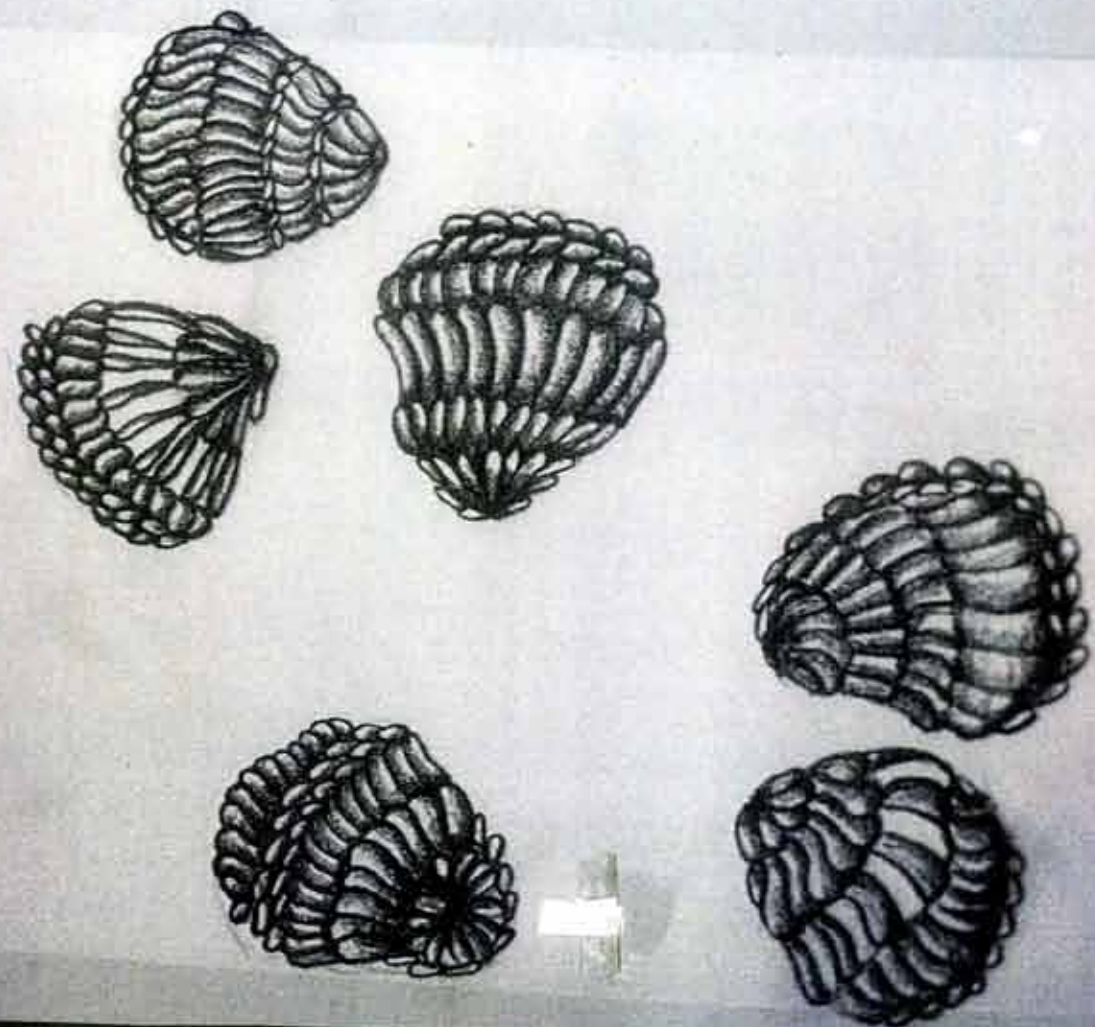
Det finns en slags essens av samtalskonst i mindfulness och
dess sätt att med avsikt vara i nuet utan att värdera det.
Att inleda ett samtal och ha modet att låta ~~ix~~ det ta den
vändning det gör.
Jag har samtalat mycket under mitt arbete och använder mig av det.
Tror att det alltid är så jag gör men att diktafonen öppnat
mina ögon för att kunna ta det på allvar som konstform.
Samtalet har lett mig in på spår jag annars inte utforskat.

58

59

Jag funderar mycket vad det är att skapa en ~~käntlig~~ identitet, en roll, ett jag. Roller är ofta bundna till en specifik situation och funktion. Jag är student kollektivsambo aktivist konstnär. När jag aktiverar mina roller gör jag det i samband med ett sammanhang, i skolan i hemmet i någon annans hem, på scen. Roller jag också kan avaktivera i andra sammanhang. Då vissa roller är försåtliga, påhittade från en stund till en annan, kan de bli vad jag är mest hela tiden. De blir ~~interna~~ internaliserade trots att jag inledningsvis identifierade dem som ytliga tillfälliga lägesbundna.

Jag funderar över hur man kan identifiera sina handlingar med en del av sig själv och hur man ~~kan~~ också kan avsäga sig ansvaret för dem när man stiger in i nästa roll.

Jag tar ansvar för mig själv och mina handlingar trots att jag inte alltid vet vad gör. Jag vill ~~x~~ ta ansvar för det som sker i mötet med någon annan. Det vi skapar, det gemensamma, är vårt gemensamma att förvalta. Men jag vägrar ta ansvar för någon annans del. Jag tror att vi lever med en märklig tyngd av andras handlande och varande. Det föder skuld och skam att inte kunna ta tillvara på det som är någon annans önskan vilja. Jag ser det som den yttersta anarkistiska handlingen att ge det jag anser gott men inte ta ansvar för den andras reaktion inför det.

Förväntningarna från andra är oftast en självuppfyllande profetia och om jag kan avsäga mig dem är jag fri att skapa mig en egen person.

64

65

Källförteckning:

böcker och filmer:

- Phillip Zimbardo- the Lucifer Effect, understanding how good people turn evil
- Siri Husvedt- Vad jag ~~skade~~ skade
- BANG- feministisk tidskrift
- Easton & Hardy- the Ethical Slut, a guide to infinite sexual possibilities
- Michael Cunningham- the Hours
- Lars von Trier- Antichrist
- Peter Kropotkin- En anarkists minnen
- Emma Goldman- Anarkistiska minnen

citater:

Helen H Watson- definition på ego-state terapi

"wherever anyone is against his will that is to him a prison"
- Epictetus, Discourses

"In order to fight each other, chicks of the same mother hen
paint their faces in different colours"
- Thich Nhat Hanh

"Sure, this robe of mine doth change my disposition"
- William Shakespeare, the Winters tale

konstverk:

Max Magnus Norman- Kucken ska ha sitt

68

69

verkförteckning:

- s 14 blyertsteckning 40cm X 20cm
s 15 blyertsteckning 40cm X 20cm
s 17 blyertsteckning 100 X 90cm
s 18 virkad flagga 40cm X 30cm
s 23 blyertsteckning 100 X 100 cm
s 33 virkad kuk 10cm X 20cm X 40cm
s 41 virkade blad 2cm X 2cm
s 43 blyertsteckning 80cm X 40cm
s 44 blyertsteckning 80cm X 60cm
s 47 blyertsteckning 100cm X 80cm
s 58-61 blyertsteckning 10cm X 10cm